

จิตเป็นแก่นของชีวิต

โดย หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ

วัดอรุณบรรพต อ.ศรีเชียงใหม่ จ.หนองคาย

คัดลอกจาก <http://www.geocities.com/worralapo/wdhamma/d002.htm>

สุดท้ายก็มาอยู่ที่ภาวนา เพราะการภวานานี้มันเป็นการฝึกจิต จิตที่กวักแกว่งเลื่อนลอย ทำให้สงบลงตั้งมันลงไป จิตดวงเดียวเท่านั้นแหละเป็นแก่นของชีวิต เมื่อเราฝึกตนเองให้ตั้งมันอยู่ในกุศลธรรมได้ ก็ย่อมเอาชนะความชั่วทั้งหลายได้ ความชั่วกิเลสทั้งหลายก็ไม่มาครอบงำจิตใจ ตั้งแต่เราเที่ยวเกิดเที่ยวตายมาในสังสาร นี้ส่วนมากก็ไม่ได้ฝึกฝนอบรมตน เกิดมาชาติใดก็อยู่ไปตามยถากรรม หากินไป อยู่ไปหมดบุญหมดกรรม และก็อายุหมดลงแล้วก็ตายไป ตายไปแล้วก็ไปหาที่เกิดใหม่ เป็นอยู่อย่างนี้แหละ พระพุทธเจ้ายังตรัสว่า วัฏฏะ โศโลโก โลกมันหมุน โลกคือหมู่มนุษย์ ย่อมหมุนไปตามกรรม สุดแล้วแต่ทำกรรมอันใดไว้ กรรมอันนั้นมันก็พาหมุนไป เกิด แก่ เจ็บ ตาย ถ้าทำกรรมดี กรรมดีก็พาหมุนไปทางดี ทำกรรมชั่ว กรรมชั่วมันก็หมุนไปพาไปทางชั่ว ชีวิตของมนุษย์และสัตว์ทั้งหลายนี้ มันย่อมหมุนเป็นวงกลมอยู่อย่างนี้ หาทางออกจากทุกข์ไม่ได้ เพราะเมื่อยังไม่ได้ฟังคำสอนของพระพุทธเจ้าตราบใจแล้ว ไม่รู้จากทางออกจากทุกข์เลย สัตว์ทั้งหลายจึงง่วนอยู่แต่ใน โลกอันนี้ ก็ถึงมีศาสนาพระพุทธเจ้ามาบังเกิดปานนี้ ทรงแสดงธรรมไว้ แต่คนก็ยังไม่สนใจ คล้าย ๆ ก็ว่าเห็นเป็นของไม่สำคัญ ไม่ได้อะไร เงินโน้นดีกว่า ค้นหาแสวงหาแต่เงินทองข้าวของกัน ก็สำคัญว่าเมื่อมีเงินแล้วก็มีความสุข มนุษย์ส่วนมากมันค้นหาแสวงหาแต่ความสุขในปัจจุบันนี้เท่านั้นเอง ไม่คิดถึงอนาคตเบื้องหน้า ที่ตนจะพึงเลื่อนลอยไปหาที่เกิดอยู่รำไป ไม่คำนึงถึงทางที่ไปสู่อนาคต เบื้องหน้ายังไกลแสนไกล แต่ส่วนที่ล่วงมาแล้วมันก็หมดมาแล้ว ไม่คิดที่จะสร้างยานพาหนะนำตนให้ไปที่สุขสบาย ก็แต่ตนได้มีความสุขอยู่ในปัจจุบันนี้ก็พอใจแล้ว

ดังนั้นคนเรามันจึงยากจนข้นแค้นเกิดมา คนจนหลาย ๆ ในโลกเหล่านี้ เนื่องจากมันเกียจคร้านทำความดี ในการฝึกกาย วาจา จิต ให้ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้า เมื่อไปสั่งสมกรรมชั่ว คือสั่งสมกิเลสต่าง ๆ แล้ว กิเลสเหล่านั้นมันก็พาจิตนี้ไป เลื่อนลอยไปหาที่เกิดแต่ที่อยากลำบาก ถ้าบาปไม่มาก ก็พาเกิดเป็นสัตว์สังเดรัจฉาน ได้รับทุกข์ทรมานเป็นสัตว์เดรัจฉาน มนุษย์ก็จะเบียดเบียนไปฆ่า ชำแหละเอาเนื้อมาขายเลี้ยงชีวิต นี้

แหละชีวิตของสัตว์โลก ผู้ที่ไม่รู้หนทางออกจากทุกข์ มันก็วนมาหาทุกข์อยู่รำไป เป็น
อย่างนั้น ทางออกจากทุกข์ที่พระพุทธเจ้าแนะนำสั่งสอนไว้การให้ทานก็เป็นการออกจาก
ความโลภความตระหนี่หวงแหน เพราะความโลภความตระหนี่เป็นเหตุให้ทำบาปแล้ว
มันจะไปสู่ทุกข์ ถ้าผู้ใดให้ทานอยู่ ใจความโลภอยากได้สมบัติของคนอื่นมาเป็นของตน
มันก็ไม่ทำ ทนหาได้เท่าไรก็บริโภคใช้สอยเท่านั้น เช่นนี้ก็ไม่ทำบาป นี่แหละท่านจึงว่า
การทำบุญให้ทานเป็นทางออกจากทุกข์สายหนึ่ง การรักษาศีลให้บริสุทธิ์ อันนี้ก็ยิ่งเป็น
หนทางออกจากทุกข์สูงขึ้นไปกว่าทานนั้นอีก เพราะว่าศีลนี้ป้องกันบาป ป้องกันไม่ให้
คนทำบาปด้วยกาย วาจา ใจ เมื่อผู้ใดมันในศีล เชื่อมั่นในศีลว่าจะพาตนให้พ้นทุกข์ พ้น
จากนรกอบายภูมิ อย่างนี้แล้วก็คนผู้นั้นก็ไม่ได้ทำบาป เมื่อไม่ทำบาปแล้ว บาปก็ไม่
นำไปสู่ทุกข์ เมื่อละโลกนี้ไป ก็ไปบังเกิดในสวรรค์เท่านั้นแหละก็พูดกันมาบ่อย ๆ เรื่อง
หมู่นี้แหละ และตายจากมนุษย์นี้ไปเกิดสวรรค์ มันก็พ้นทุกข์ไปชั้นหนึ่ง ทุกข์ของมนุษย์
นี้ก็ไม่ใช่น้อย ทุกข์เพราะเสวยวิบากกรรมที่ตนทำมาแต่ก่อนก็พอแรง ทุกข์เพราะความแก่
ความเจ็บ ความป่วยไข้ ความแสวงหาทรัพย์สินเงินทองข้าวของ มาเลี้ยงอัตภาพอันนี้ ก็
เป็นทุกข์ไม่ใช่น้อย

เมื่อบุคคลมีศีลแล้วไม่ทำบาปแล้ว หาเลี้ยงชีพแต่โดยทางที่สุจริตเช่นนั้นแล้ว ตาย
แล้วมันจะไปสวรรค์เท่านั้นละมันไม่มีบาป ไม่มีบาปนำไปสู่ทุกข์แล้ว แต่การรักษาศีลการ
ไม่เบียดเบียนบุคคลอื่นสัตว์อื่นเป็นบุญกุศล แต่คนไม่รู้จักบุญนะ นึกว่ารักษาเฉย ๆ รักษา
ศีล นึกว่าไม่เป็นบุญกุศล ก็เมื่อละบาปไปแล้วบุญมันก็ย่อมเกิดขึ้นเป็นธรรมดาเป็นอย่าง
นั้น ผู้ใดไหว้พระภาวนาไม่ท้อ ไม่ถอยฝึกฝนจิตของตนให้สงบบรรเทาเสียซึ่งความโลภ
โกรธ หลง เสียได้ รู้สึกตัวได้ว่าดวงจิตนี้มีอาศัยอยู่ในร่างกายอันนี้เป็นของไม่เที่ยงมัน
จึงได้รับทุกข์ จึงได้เสวยทุกข์ทรมานอยู่อย่างนี้แหละ หน้อยหนึ่งก็เจ็บโน้น ปวดนี้
สารพัด แต่คนเราเกิดมาแล้วมีโรคภัยเบียดเบียน อยากไปเห็นคนเจ็บคนป่วยต้องไปที่
โรงพยาบาล สารพัดจะคนป่วย ไปแสดงบัตรนี้ต้องเข้าคิวกันยาวเหยียดเลยโรงพยาบาล
ใหญ่ ๆ บางคนไปคอยอยู่ตั้งครึ่งวันจึงได้ตรวจตราก็มี ครึ่งวันจึงได้ตรวจโรค เพราะคน
ป่วยมีมาก แต่มนุษย์นะหากไม่เบื่อไม่หน่ายความเจ็บป่วยไข้ต่าง ๆ หมู่นี้ เจ็บก็เจ็บอยู่ร้อง
ครวญคราง ก็ร้องอยู่อย่างนั้นละ แต่ไม่มีอุบายความคิดนึกในใจว่าทำอะไรหนอเราจึง
จะพ้นจากทุกข์เหล่านี้ไป ไม่คิดเลย เพราะฉะนั้นมันจึงออกจากทุกข์ไม่ได้มันแหละ ถ้า
ผู้ใดเจ็บปวดไม่สบายอย่างไรแล้ว มากำหนดพิจารณา เออ..ก็เพราะเหตุว่าจิตนี้มาถือมัน

ในชั้น ๕ อันนี้ว่า เป็นตัว เป็นคน เป็นเรา เป็นเขา ไม่แต่ว่าชาตินี้ ชาติหลัง ๆ ล่วงมาแล้ว
นับชาติไม่ถ้วน มันก็มาถือเอา ชั้น ๕ เป็นที่พึ่ง ที่อาศัย สำคัญว่าเป็นของตัว ของตน
บัดนี้ชั้น ๕ ไม่เที่ยงก็วิบัติแปรปรวนไป จิตที่อาศัยอยู่ในชั้น ๕ นี้ก็เป็นทุกข์ทนทรมาน
แต่มันก็ไม่ใช่ว่าเป็นทุกข์อยู่ตลอดเวลา นี่แหละที่คนจะหลงติดอยู่ในโลกอันนี้แหละ เมื่อ
โรครภัยหายไปแล้วร่างกายก็สมบูรณ์ดีขึ้นมากก็นึกว่าตนสบายแล้ว ก็ยิ่งเพริศเพลินยิ่งมัว
เมานี้ แต่มันก็หาได้หายไปเด็ดขาดแล้ว ๆ ไปเลยไม่ตกไป หายไปชั่วคราวชั่วระยะหนึ่ง
ไป ๆ เดียวมันก็เกิดขึ้นมาอีก ก็ได้รับทุกข์เวทนาอยู่อย่างนั้นแหละ คนเราถ้าไม่เจ็บไม่
ป่วยมันก็ไม่ตาย ก่อนจะตายมันต้องเจ็บป่วยซะก่อน ร่างกายมันจะทรุดโทรมลงไป
เสียยารักษาอย่างไรก็ไม่หาย เมื่อเวลาจวนจะตายแล้วมานึกถึงพุทโธแล้ว มานึกไม่ได้
เพราะทุกข์เวทนามันครอบงำจิตใจพอแรง นึกไม่ออกซ้ำเป็นไร เว้นเสียผู้ที่ได้ภาวนาอยู่
แต่ยังมีชีวิตคืออยู่ ภาวนาพุทโธจนติดนิสัย จนใจเข้มแข็งตั้งมั่นอยู่ด้วยดี ถ้าทำได้อย่างนี้
เวลามีชีวิตอยู่ดี ๆ เมื่อเวลาโรครภัยไข้เจ็บเบียดเบียนเจ็บป่วยลงจะตาย มันก็ระลึกได้
เพราะใจที่ฝึกแต่ยังดี ๆ อยู่อย่างนี้มันเข้มแข็ง มันตั้งมั่นทั้งพิจารณาเห็นว่า ธาตุ ๔ ชั้น ๕
นี้มันไม่พ้นจาก ความแก่ ความเจ็บ ความตาย มันมีอยู่อย่างนี้เป็นธรรมดา ภาวนาพุทโธ
แล้วก็พิจารณาถึงความจริงของร่างกายอันนี้ ทุกวันทุกคืนไป มันก็เห็นแจ้งด้วยญาณอัน
เกิดจากสมาธินัยเห็นว่า ธาตุ ๔ ชั้น ๕ อันนี้ไม่มีสาระแก่นสารอะไรเลย ใจที่ได้อาศัย
มันอยู่ที่นี่มันยังไม่แตกไม่ดับเพราะอาศัยบุญกุศลที่ทำมาแต่ชาติก่อนมาหล่อเลี้ยงไว้
สมประกอบกันกับอาหารในปัจจุบัน หล่อเลี้ยงไว้ถ้าจะอาศัยแต่อาหารอย่างเดียวไม่ได้
อาศัยบุญกุศลแต่ชาติก่อนนั้นมันอยู่ไม่ได้ ถ้ามันอยู่ได้มันก็ไม่เจ็บ ไม่ใช่ ไม่ตาย คนเรา
อาหารมีกินอยู่ตลอดไป นึกให้ตีพิจารณาให้เห็น เหตุที่มันยังอยู่ได้ก็เพราะอาศัยบุญเก่า
มาหล่อเลี้ยงไว้กับอาหารการบริโภคนั้นนี่สมทบกันเข้าไปอีก ถ้าบุญเก่าหมดลงแล้ว
อาหารก็ดิรับประทานไม่ได้ แม้แต่น้ำยังกลืนไม่ลง เอามาพอ ได้เอาสำลิจับน้ำหยอดใส่
ปากให้ เพื่อให้มันไปทำให้ชุ่มคอหายใจสะดวกสักหน่อย มันเป็นอย่างนั้น เวลาคนเรา
ใกล้จะตาย

ดังนั้นอย่าพากันไปนั่งนอนใจ แน่นนอนเราทุกคน เรียกว่าถูกคนดี ๆ ยังไม่ตาย เอา
สำลิจุ่มน้ำแล้วก็หยอดใส่ปากให้ แน่นนอนแหละถึงวาระนั้นมาแล้ว นอนทอดหายใจ
แหม่ม ๆ อยู่ บางคนก็หายใจปลา ปลาที่เอาขึ้นมาบนบกหายใจจาง ๆ ๆ มันไม่ได้มีน้ำ
แล้วมันอยู่ไม่ได้ปลา เมื่อหนึ่งก็หมดลมหายใจเงียบไป คนเรามันก็ไม่คิดอะไรจากสัตว์

เท่าไรนักเวลาจวนจะตาย ดังนั้นเราต้องเตรียมตัวไว้ภาวนาไว้เสมอ ๆ ใช้ปัญญาพิจารณา ว่าคำว่า ตาย ๆ นี้ อะไรมันตาย เมื่อใจตั้งมั่นแล้วมันก็รู้ได้ ว่าไอ้ธาตุทั้ง ๔ มันไม่ปรองดองสามัคคีกัน บางทีธาตุไฟต้องอ่อนลง บางทีธาตุลมก็อ่อนลง เมื่อธาตุเหล่านี้มันอ่อนแอลงไปแล้วมันก็ไม่มีการรับประทานอาหารอะไรไม่ได้ ไอ้คนเราที่จะรับประทานอาหารอยู่ที่นี่ได้เพราะธาตุไฟมันแรง มันทำให้อยากอาหาร ธาตุไฟนี่นะ ธาตุลมมันมีมันช่วยกลืนอาหารลงไปในห้องในไส้ก็เพราะธาตุลมนี้แหละคนเราเมื่อลมมันอ่อนลงไปแล้วก็เลยไม่มีกำลังแม้แต่กลืนข้าวนี้ก็ไม่ลง กลืนน้ำก็แทบไม่ลงเลย ให้พิจารณาให้ถึงลักษณะแห่งความตาย มันมีอาการอย่างไร เมื่อเราพิจารณาไปบ่อย ๆ ก็เกิดญาณความรู้แจ้งขึ้นมา โอ...ความตายมันเป็นอย่างนี้ ๆ หน่อ ลงความแล้วไม่ใช่เราตาย บัดนี้ เราไม่ได้อยู่ในชั้น ๕ นั้น ชั้น ๕ ไม่ได้มีอยู่ในเรา หมายความว่าจิตไม่ใช่ชั้น ๕ ชั้น ๕ ไม่ใช่จิต ชั้น ๕ นี้เมื่อจิตถอดออกไปแล้วมันก็นอนทอดอยู่บนพื้นเอาไฟเผาก็เหลือแต่เถ้ากับกระดูกเท่านั้นเอง จิตนี้ก็มีบุญและบาปนำไป อ้อ...ไม่ใช่อยู่กับกระดูกนั้นหามิได้ แต่ความเห็นของแขกอินเดีย เขาเห็นว่าคนตายลงไปแล้ว จิตวิญญาณมันผูกพันอยู่กับรูปกับร่าง อันนี้ไม่ไปไหน เอาไปเผาไฟแล้วเหลือแต่กระดูก เอากระดูกมาบดใส่ครกให้ละเอียดแล้วเอาใส่ขันไปโปรยลงน้ำโน้น ให้ปลากินให้มันหายไปเลย จิตมันจะได้ไม่มาหวังอยู่กับกระดูกนี้ ไอ้ความเห็นของแขกอินเดีย มันปราศจากเหตุผลนั้นแหละ มันจึงมีลัทธิขึ้นมา ๑๐๘

จิตนี้เมื่อมันออกจากร่างนี้แล้วหากว่าจิตผู้ใดเวลาจะตายมีความหวังใยอะไรอยู่กับลูกกับร้างกับบ้านกับช่องกับทรัพย์สมบัติ จริ่งอยู่อันนี้ เมื่อจิตนี้ออกจากร่างแล้วไปไหนไม่ได้ ก็ต้องวนเวียนอยู่กับสิ่งที่ตนข้องใจ อาลัย หวงเหวนั้นแหละ ไม่ใช่ไปอยู่กับกระดูกนั้นหรือ ไปอยู่กับที่จิตตรงมันหวังตรงไหนมันก็ไปข้องอยู่ตรงนั้น อย่างที่ในนิทานท่านกล่าวไว้ คนโบราณเอาเงินไปฝังไว้ในดิน ตายแล้วก็เกิดเป็นงูเฝ้าไฟเงินอยู่นั้นเป็นอย่างนี้แหละ เพราะคุณเฉย ๆ เอาเงินนั้นไปใช้จ่ายอะไรก็ไม่ได้ เฝ้าอยู่เพราะจิตมันหวงเหวน นั้นแหละคนที่ไม่ได้ภาวนา ไม่ได้มองเห็นความจริงของทรัพย์สมบัติก็เพราะว่าธาตุทั้งหลาย เป็นอนิจจัง ทักษัง อนัตตา เพราะไม่เคยคิด เคยพิจารณาสักทีเลย เวลาใดก็ตามแต่ของกู ของเรา ของกูอยู่อย่างนั้นเมื่อตายลงมันจึงหนีจากสมบัติเหล่านั้นไม่ได้เลยได้ทนทุกข์ทรมาน กลัวคนจะมาพบมาเอาไป อยู่อย่างนั้นแหละ นี้แหละการภาวนามันมีประโยชน์ มีประโยชน์จริง ๆ เมื่อฝึกจิตนี้ให้ตั้งมั่นลงไปแล้ว ตั้งมั่นอยู่ภายในแล้วมันก็

ส่องใส เมื่อนึกถึงร่างกายส่วนไหนมันก็เห็นร่างกายส่วนนั้น นึกถึงความไม่เที่ยงมา มันก็ปรากฏว่าร่างกายนี้แตกสลายลงไป แสดงภาพให้เห็นว่าไม่เที่ยงอย่างนี้แหละ แต่ที่จริงมันก็ไม่แตกจริง ๆ หรือก็เพียงแต่มันแสดงภาพให้รู้เท่านั้นแหละ มันเป็นสัพพัญญูมันก็แสดงธาตุเมื่อตายแล้ว เอาไฟเผาแล้วมันก็ลงเป็นธาตุดิน กระจกก็ธาตุดินนั่นแหละ ถ้ำต่าง ๆ มันก็ธาตุดิน มันก็เป็นอย่างนั้นแหละ ใช้ปัญญาญาณหยั่งรู้พิจารณามันให้ถึงความจริงอย่างว่านี่แหละมันก็หายห่วงบัดนี้แหละ หายห่วงคำว่าเป็นตัวเป็นตนนะไม่ห่วงแล้ว ทำจิตให้เป็นอุเบกขาในปัจจุบันนี้ เมื่อยังไม่ตายก็ จิตก็ยังเป็นอุเบกขาอยู่ ไม่ได้ยินดียินร้ายกับร่างกายอันนี้ เพราะเห็นว่าไม่ใช่ของเราจริงจัง ของมันจะต้องแตกต้องดับอยู่ เวลามันยังไม่แตกไม่ดับนี้ ก็เพราะบุญกุศลที่ทำแต่ก่อนมารักษามารุงไว้ เพื่อให้จิตดวงนี้ได้สร้างบุญบารมีให้แก่กล้าเพื่อสั่งสมบุญ ให้บุญนี้จะได้นำตนออกจากทุกข์เท่านี้อันนี้แหละ

ทางออกจากทุกข์ก็คือบุญกุศล ด้วยสติปัญญาอย่างว่ามาแล้วนั่นแหละ ไม่ใช่อย่างอื่นใดไม่ใช่ทางเดินแบบทางเดินด้วยเท้านี้ คือญาณความรู้ที่ตัวเองเป็นทาง เมื่อญาณความรู้เกิดขึ้นแล้ว มันก็เห็นว่าร่างกายทุกส่วน ไม่ว่าส่วนที่เป็นรูปทั้งส่วนที่เป็นนามธรรมไม่มีรูปร่างเป็นแต่ความรู้สึกเฉย ๆ นี้ไม่ใช่ของเราทั้งนั้นเลย จิตเมื่อมันเกิดญาณความรู้ขึ้นมันก็เห็นอย่างนี้แหละ เห็นอย่างนี้เรื่อยไปเลยทีเดียว เมื่อรักษาความเห็นความรู้อันนี้ไว้ได้ตลอดไป เมื่อเวลาความตายมาถึงเข้ามันก็ไม่หวั่นไหวอะไรแล้ว ญาณความรู้มันเป็นสักขีพยานแล้วว่าไม่ใช่เราตายไม่ใช่เขาตาย เวลานี้ธาตุ ๔ ชั้น ๕ มันกำลังจะแตกจะดับอยู่ มันเห็นเป็นสภาวะธาตุเท่านั้นนะบัดนี้แหละ ไม่ได้เห็นว่าร่างกายนี้เป็นตัวเป็นตนเลยเมื่อมันเห็นอยู่อย่างนี้รู้้อย่างนี้จนหมดลมหายใจ จิตมันก็ได้ขึ้นอยู่ในโลกนี้แล้ว ถึงแม้ว่ายังไม่เข้าสู่นิพพาน มันก็จิตก็หลุดออกจากโลกอันนี้ ก็บังเกิดสุคติโลกสวรรค์ หรือผู้ที่ได้มานโลกก็เข้าไปก็ไปเกิดพรหมอยู่ในพรหมโลกโน้น อันมันก็เป็นการพ้นทุกข์ไปชั้นหนึ่ง ทุกข์จากความเป็นมนุษย์นี่ไปเป็นเทวดา เมื่อเป็นเทวดาแล้วความทุกข์เหมือนอย่างอยู่เกิดเป็นมนุษย์อยู่นี้ก็ดับไปพอเป็นเทวดาแล้วมีร่างกายอันละเอียดอ่อนบุญกุศลตบแต่งให้อาหารก็เป็นอาหารทิพย์ไม่หยาบคายเหมือนอาหารมนุษย์ จะไปไหนมาไหนก็คล่องแคล่วดี โรคภัยไข้เจ็บก็ไม่เบียดเบียน มีความสุขสนุกสนาน พวกที่เกิดเป็นเทวบุตร เทวดา นี้แหละเรียกว่าพ้นจากทุกข์อันเป็นมนุษย์นี้ก็ไปเสวยสุขจากการเป็นเทวบุตรเทวดา แต่ความสุขของเทวบุตรเทวดามันก็ยังไม่เที่ยงอยู่เหมือนกันแต่ว่ามันสุขไปได้นาน นานกว่าสุขมนุษย์นี้หลายร้อยหลายพันเท่าเพราะเทว

บุตรเทวดานี้อายุยืน ยืนอยู่ด้วยความสุข ถ้าคนเรามีทุกข์มีโรครภัยเบียดเบียนแล้วไม่ยื่นละอายุ เหตุที่บนสวรรค์จะมีอายุยืนก็เพราะเหตุว่าไม่มีโรครภัยเบียดเบียน คนผู้ไปสู่สวรรค์แล้วไม่มีบาปติดตามไป มีแต่บุญติดตามไปหล่อเลี้ยงรักษาเพราะเหตุนี้จึงไม่เป็นทุกข์เดือดร้อน แต่ถ้าเมื่อหมดบุญนั้นแล้วก็อยู่ไม่ได้ ก็เคลื่อนจากที่นั่นไปหาที่เกิดใหม่อีก พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ว่าถ้าจากจุดจากสวรรค์ก็ต้องมาเกิดในโลกนี้ ถ้าคนมีบุญนะ มาเกิดก็มักจะมาเกิดในสมัยที่มีพระพุทธเจ้ามาบังเกิดในโลก และได้มาสร้างบุญสร้างบารมีเหมือนอย่างบริษัทของพระพุทธเจ้าที่ติดตามพระองค์มาแต่เป็นพระโพธิสัตว์ ยกตัวอย่างเช่นนางวิสาขา อนุภิกษิกมมหาเศรษฐี หรือคนอื่น ๆ ซึ่งไม่ค่อยจำชื่อได้ ท่านเหล่านั้นก็มีบุญได้สร้างบุญกุศลมาแต่ก่อน บุญนั้นก็นำมาเกิดร่วมกับพระพุทธเจ้า ก็ได้เป็นพุทธอุปัฏฐาก ได้อุปัฏฐากพระพุทธเจ้าและพระสงฆ์ เพราะว่าคนเช่นนั้นเป็นมีบุญเงินทองก็เป็นกำยเป็นกองไม่อดไม่อยาก ทำบุญทำทานไปเท่าไรก็ยังหลังไหลมาเทมาอันเงินทองข้าวของ เป็นอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นในพุทธศาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ใดมาตรัสรู้ในโลกแล้ว ก็พระองค์มีบริษัทบริวารติดตามมาบังเกิดอุปถัมภ์บำรุงให้พระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรือง นี้แหละพวกเราก็นับว่ามีบุญอันหนึ่งแต่ว่าบุญไม่แรงเหมือนอย่างคนครั้งนั้น เราก็ได้เกิดมาพบพุทธศาสนานี้ ได้ฟังคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้วตื่นตัวกัน ก็เลยตั้งอกตั้งใจฝึกฝนอบรมตน เพราะมองเห็นว่ากายกับจิตนี้ จิตนี้สำคัญ จิตนี้แหละท่องเที่ยวไปเกิดที่โน้นเกิดที่นี่ แต่ร่างกายไม่ไปเกิดไหนแล้วแตกดับลงไปไฟเผาก็เหลือแต่เถ้ากับกระดูกก็คือธาตุดินนั่นแหละ ส่วนดวงจิตนี้มันไม่หยุดบุญกรรมบาปกรรมที่ทำมันก็นำไปเกิดอีก ถ้าบุญนำไป เกิดไปก็ไปสร้างบารมีแหละ ถ้าไปเกิดเป็นเทวดาก็สร้างบารมีอยู่สวรรค์ ก็มีพญาอินทรีนี้ก็สร้างพระเกตุแก้วจุลมณีเจดีย์ไว้บนหลังเขาสุเมรุราชอันเป็นที่ตั้งเมืองสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ แล้วบรรจุพระเศษธาตุกับเครื่องทรงของพระองค์ตอนออกบวชที่แรก แล้วก็พระเชี้ยวแก้วตอนเมื่อพระองค์ปรินิพพานแล้วนี้พญาอินทรีมาเอาจากโทณพราหมณ์ไปบรรจุไว้ให้พวกเทวดาทั้งหลาย ๖ ชั้นฟ้าได้ลงมากราบมาไหว้ในวัน ๘ ค่ำ ๑๕ ค่ำ นั้นเป็นสถานที่เทวดาสร้างบารมี แล้วก็ตอนที่พระองค์ พระพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่งมาบังเกิดในโลก แล้วเสด็จขึ้นไปแสดงพระอิทธิกรมโปรดพุทธมารดาเทวดาเหล่านั้นก็พลอยได้ฟัง พระองค์ไปอยู่จำพรรษา ๓ เดือน ๓ เดือนในมนุษย์ก็ทรงโปรดเทวดาได้บรรลุมรรคผลมากมายกำยกำย นี่อย่าไปเข้าใจว่า สวรรค์นั้นจะไม่มีมรรค

มีผล มี แต่ทวดาผู้ใดตั้งแต่เป็นมนุษย์นี้ได้ภาวนา ได้เจริญไตรลักษณ์จนอยู่เสมอ ๆ เห็นความไม่เที่ยงของขันธ ๕ อันนี้เป็นอารมณ์อยู่อย่างนั้น เกิดนิพพานขึ้นเป็นครั้งเป็นคราว เมื่อหน่าย อยากจะ ไปให้พ้นจากขันธ ๕ นี้ไปยินดีต่อพระนิพพาน ถ้าผู้ใดได้บำเพ็ญเพียรภาวนาอย่างนี้ตั้งแต่เป็นมนุษย์แล้วมีศีลบริสุทธิ์แล้ว ตายแล้วไปเกิดสวรรค์ชั้นฟ้าอย่างนั้น เมื่อพระพุทธเจ้าขึ้น ไปแสดงธรรม ทวดาเช่นนี้แหละมาฟังเทศน์มักจะ ได้บรรลุมรรคผลเลย ทวดาจำพวกใดที่ไม่ภาวนามีแต่ให้ทานรักษาศีลธรรมดาตายแล้ว ไปเกิดเป็นทวดา ปัญญาที่ทึบฟังพระอริชธรรมอันเป็นธรรมที่ละเอียดก็เข้าใจได้เล็กน้อย ไม่มาก ส่วนท่านผู้ใดได้ภาวนาตั้งแต่ที่เป็นมนุษย์แล้ว ทรงแสดงพระอริชธรรมทวดาเหล่านั้น ได้ฟังและพิจารณารู้ตามเห็นตาม ไปได้ ก็จึงสามารถบรรลุมรรคผลได้ มันเป็นอย่างนั้น เรื่องมันนะ ดังนั้น ไม่เสียทีหรือพวกเราฝึกฝนอบรมตนเนี่ย เอากันไปเถิด เราจะได้พบกับความสุขอันเป็นแก่นสารในอนาคค

ปัจจุบันนี้เราก็พบอยู่แต่พบไม่มากขอให้ทำไปเรื่อย ๆ บนกุศลอันนี้มันส่งทำให้ไปเกิดบนสวรรค์แล้วมีอายุยืนยาวนาน แล้วบัดนี้มีพระพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่งมาตรัสในโลกแล้วเสด็จขึ้นไปแสดงพระอริชธรรมอย่างที่ว่านั้น ก็ได้ฟังพระอริชธรรมเทศนาของพระพุทธเจ้า นี้ก็ด้วยอำนาจบุญบารมีนั้นแหละ ทำให้ทวดานั้นมีอายุมันอายุยืนยาวนาน อย่างในภัทรกัปต่อไปนี้จะถ้าภัทรกัปนี้หมดลง กัปใหม่ตั้งขึ้นมาจะมีพระพุทธเจ้ามาบังเกิดตั้ง ๑๐ พระองค์โน้น ถ้าหากผู้ที่ปฏิบัติธรรมอยู่ในพุทธศาสนาของพระพุทธเจ้าโคดมนี้แล้ว ตายแล้วไปเกิดสวรรค์อย่างเช่นว่ามาแล้วนั้นอายุยืนยาวนานไปจนว่าถึงพระศรีอริยเมตตรัยมาตรัสรู้ในโลก พระองค์ทรงเสด็จไปแสดงพระอริชธรรมพวกทวดาเหล่านั้นอาจจะได้บรรลุมรรคผลดับขันธเข้าสู่นิพพาน ไปก็ได้ หรือ ไม่ ไม่สามารถบรรลุมรรคผลในพระศรีอริยเมตตรัย ก็จะมีอายุยืนต่อไปถึงกัปต่อไปนั้น ซึ่งมีพระพุทธเจ้าบังเกิด ๑๐ พระองค์ พระพุทธเจ้าเสด็จไปทรงแสดงพระอริชธรรม ทวดาเหล่านั้นอาจได้ฟังธรรมและบรรลุมรรคผลเข้าสู่นิพพานไปอาจจะ มี นั้นแหละ เพราะฉะนั้นเราได้เกิดเป็นมนุษย์อย่างนี้แล้วก็อย่าพากันประมาท ให้ทำความเพียรไป แม้ว่าจะไม่บรรลุนิพพานในปัจจุบันนี้บุญบารมียังไม่เต็ม ก็เป็นอุปนิสัยอันสำคัญ ที่ทำให้เราบรรลุมรรคผลบนสวรรค์ชั้นฟ้าก็ได้ ดังนั้นเมื่อ ได้ยิน ได้ฟังแล้วก็ขอให้พากันตั้งอก ตั้งใจทำความสงบต่อไปจนกว่าจะสมควรแก่เวลา

ถอดเทปโดย คุณ พงศ์พิพัฒน์ ดำรงวัฒนกุล

